

عن علي بن الحسين عليه السلام قال:

﴿لَوْ يَعْلَمُ النَّاسُ مَا فِي طَلَبِ الْعِلْمِ لَطَبُوهُ وَ لَوْ بِسَفْكِ الْمُهْجِ وَ خَوْضِ اللَّجَجِ﴾

الكافي، جلد ۱، صفحه ۳۵

امام خامنه‌ای مدظله العالی:

درس خواندن و تهذیب اخلاق و هوشیاری سیاسی همراه با تلاش‌های انقلابی،
وظائفی هستند که دختران و پسران این نسل باید آنها را هرگز فراموش نکنند. ۱۳۹۸/۹/۲۴

عنوان:

نام خدا نباشد، فسق است

شناسنامه مطلب	
e-b-46	کد مطلب
بلاغت / اسالیب القاء خبر	موضوع
-	موضوع مرتبط
علمی / ادبیات عرب / بلاغت / کمک آموزشی / جواهر البلاغة / مثال و تطبیق	رده
اسالیب القاء خبر، تنزیل خالی الذهن منزلة المنکر، خبر انکاری، ادوات تأکید، گناه، حرام‌خواری، نام خدا	برچسب
در تولید این فایل از نرم‌افزار جامع التفاسیر متعلق به مرکز تحقیقات کامپیوتری علوم اسلامی استفاده شده است.	توضیحات

پایگاه ترکیه‌ای، علمی، بصیرتی و مهارتی نمو

nomov.ir

قوله تعالى: «وَدَرَّوْا ظَاهِرَ الْإِثْمِ وَبَاطِنَهُ» إلى آخر الآية، وإن كانت مطلقة بحسب المضمون تنهى عن عامة الإثم ظاهره وباطنه غير أن ارتباطها بالسياق المتصل الذي لسابقتها ولاحقتها يقضي بكونها تمهيدا للنهي الآتي في قوله: «وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ» و لازم ذلك أن يكون الأكل مما لم يذكر اسم الله عليه من مصاديق الإثم حتى يرتبط بالتمهيد السابق عليه فهو من الإثم الظاهر أو الباطن لكن التأكيد البالغ الذي في قوله: «وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ» يفيد أنه من الإثم الباطن وإلا لم تكن حاجة إلى تأكيده ذاك التأكيد الأكيد.^۱

مفسر عظیم الشأن علامه طباطبائی با استفاده از تأکیدات سه گانه ۱. جمله اسمیه، ۲. استعمال «إِنَّ» و ۳. استعمال «لام ابتدا» این نکته را استفاده می نمایند که خوردن ذبیحه بغیر طریق شرعی از مصادیق گناه باطن است زیرا فهم گناه ظاهر آسان است و نیاز ندارد متکلم برای اقناع مخاطب این همه کلام خود را مؤکد بیاورد. پس این همه تأکید نشان از بستر انکار در مخاطب دارد و این امور مخفی هستند که احيانا مورد انکار واقع می شوند و نه امور ظاهر و روشن. و این یعنی اینکه وجود بستر روانی جدی در مخاطب برای تردید در پذیرفتن حکم (=باطنی بودن گناه اکل غیر مذکی) در حکم انکار تلقی شده و جاهل نازل منزلت منکر تلقی گشته و لذا کلام ملقی برای او این همه تأکید برداشته است.

^۱ المیزان في تفسير القرآن، ج ۷، ص: ۳۳۲